

Wald·ein·sam·keit (valt ainzaamkai): 1. De eenzaamheid van het bos omarmen 2. Natuurlijke geborgenheid 3. Het romantische verlangen om moederziel alleen de bossen in te trekken. De Duitse dichter Ludwig Tieck wist dit verlangen eind 18e eeuw in *Waldeinsamkeit* te vangen. Zo schreef hij in het sprookje ‘*Der blonde Eckbert*’: *Waldeinsamkeit. Die mich erfreut. So morgen wie heut*. Sindsdien is het melancholische begrip door talloze schilders, schrijvers en componisten overgenomen, waaronder Richard Wagner en Ralph Waldo Emerson.

